

nih prostora i dekorativnih reljefa. Samostalno izlagao u Zagrebu (1967, 1987), Velikoj Gorici (1979), Krapinskim Toplicama (1984) i Chicagu (1978, 1982).

LIT.: Ž. Zdelar, Mato Mihonica, skulpture i reljefi (katalog), Zagreb 1987.

VI. Mć.

MIHOJE BRAJKOV, kipar i graditelj (Bar, XIV. st.); 1327–48. radi u Dubrovniku. God. 1343. zajedno s Jakovom Gogelovim i Bratojem iz Šumeta radi arhit. ukrase za dubrovačke kuće, a s Bokšom Radomilićem kleše trifore i gotičke prozore za palaču Klementa Gučetića. Najvažnije njegovo djelo je kula samostana Male braće, koji nije dovršio u cjelini ali je u njemu pokopan. O tome svjedoči nadgrobni natpis: S. de magister Micha Petrar Dantivar qui fecit claustrum cum omnibus suis. Heksafore s dvostrukim kapitelima isklesao je u zakasnjelim romaničkim oblicima, s fantastičnim likovima životinja, zmajeva i ljudskih glava, dok visoki stupovi i neki biljni ukrasi odaju već gotiku. Ta plastika ima stilske veze s onom na katedrali u Bitontu u J Italiji te s romaničkom skulpturom u Dečanicima i Studenici.

LIT.: C. Fisković, Prvi poznati dubrovački graditelji, Dubrovnik 1955, str. 107–137. — Isti, Romaničko-gotički slog samostana Male braće, u knjizi: Samostan Male braće u Dubrovniku, Dubrovnik 1985. — I. Fisković, Srednjovjekovna skulptura u samostanu Male braće, ibid.

MIHOLEC, selo SZ od Križevaca. Posred sela na trokutastu trgu nalazi se župna crkva Sv. Mihovila, jednobrodna kasnogotička građevina (kraj XV—poč. XVI. st.) s kvadratnim svetištem presvođenim križnim svodom te s bočnim gotičkim portalom; barokizirana tijekom XVIII. st. Uz juž. pročelje je zvonik-kula gotičko-renesansnih oblika (prva pol. XVI. st.). Crkva ima četiri barokna oltara, propovjedaonicu, crkv. posude (XVI–XVIII. st.). Jednokatni župni dvor sagrađen je u drugoj pol. XVIII. st.

LIT.: UTH—Križevci.

A. Ht.

MIHOVIL, prepisivač i iluminator (Split, XIV/XV. st.). God. 1395. ispisao goticom te iluminirao crvenim i plavim inicijalima Statut grada Splita koji se čuva u Muzeju grada Splita.

LIT.: C. Fisković, Dubrovački sinoslikari, Prilozi—Dalmacija, 1950, str. 5.

MIJATOVIĆ UHLIK, Kasja, slikarica (Kolašin, Crna Gora, 10. III. 1932). Završila Akademiju u Zagrebu 1957. Slika uglavnom uljem gustim i širokim potezima kista. Koloristička skala svedena je na bijelu i sivu boju te na plave tonove (*Ivana s pticom*, 1977). U ciklusu primorskih krajolika (*Bol X*, 1980; *Bol XXI*, 1983) boja se gubi u bijelim tonovima. — Samostalno izlagala u Zagrebu (1959, 1965), Podgorici (1960) i Dubrovniku (1963, 1984).

LIT.: L. Aleksić, Kasja Mijatović Uhljak (katalog), Dubrovnik 1984.

K. Ma.

MIJIĆ, Karlo, slikar (Bileća, Bosna i Hercegovina 7. II. 1887 — Zagreb, 5. II. 1964). Studirao u Privatnoj crtačkoj i slikarskoj školi R. Scheffera u Beču (1904/05), kod V. Bukovca na Akademiji u Pragu (1905/06), kod P. Halma i C. Marra na Akademiji u Münchenu (1906–08) te kod B. Löfflera u Školi umjetnih zanata u Beču (1913/14). U Sarajevu je živio do 1938, kada se preselio u Zagreb. Bavio se lik. pedagogijom. Prvi put izlaze s grupom »Medulić« u Ljubljani (1909/10), potom na izložbama u zemlji i inozemstvu (Ženeva, Pariz, Lavov, Firenca, Barcelona, London, Berlin, Beč). Sudjelovao u radu Hrvatskoga proljetnoga salona. — U njegovu je umj. razvoju najraznovrsnije prvo razdoblje u kojemu su vidljivi utjecaji Münchenskoga atelješkoga stila, plenerizma, Jugendstila, simbolizma, bečke secesije i čak ekspresionizma u ranim, socijalno angažiranim crtežima (*Kolona radnika*, 1913). God. 1916–18. M. razrađuje svoju ekspresionističku fazu koja, osim u grafici, kulminira u portretima i pejzažima iz Pazarića (1919/20), radenima s iznimnom kolorističkom smjelošću i žestinom (*Brat i sestra*, 1919; *Hranisava*, 1919/20; *Bosansko selo*, 1919/20; *Drveće*, 1920). Toj fazi pripadaju i izvanredno ekspresivni, sintetični crteži. Oko 1921/22. M. ulazi u fazu magičnoga realizma; boja se povlači, forma zateže i ohlađuje. Niz planinskih krajolika iz Bosne, portreti i serija krajolika iz Splitske vrhunac su njegova stvaralaštva; a javlja se i nov tip bogatije strukturiranih crteža (*Stijene*, 1925; *Drina*, 1926; *Portret moje žene*, 1926; *Pejzaž s kulom Cerineo*, oko 1927). Poslije 1930. potez kista ponovno postaje vidljiv, čak temperamentan, ali boja više ne doseže sjaj ranijih suzvučja i najčešće je tonski shvaćena. Ta posljednja, realistička faza pokazuje i znakove diskretne socijalne angažiranosti. — Samostalno je izlagao u Zagrebu (1920, 1939), 1981. priređena mu je izložba u Tuzli,



MIHOJE BRAJKOV, kapiteli u klastu samostana Male braće u Dubrovniku

a 1983. retrospektive u Sarajevu i Zagrebu. Bavio se primijenjenom grafikom (plakat, ilustracija), sitnom plastikom i scenografijom.

ilustracija na str. 574

LIT.: H. Berger, Karlo Mijić und sein Werk, Bosnische Post (Sarajevo), 11. VI. 1916. — J. Miše, O mladima u našoj likovnoj umjetnosti, Savremenik, 1920, 6. — R. Rotter Progonski, Hrvatski umjetnik Karlo Mijić, Obzor, 14. IV. 1937. — V. Jablan, Karlo Mijić, Odjek (Sarajevo), 1956, 10. — Z. Tonković, Karlo Mijić, u katalogu: Galerija Bol, Bol 1981. — A. Begić, Karlo Mijić (katalog), Sarajevo 1983. — B. Bužančić, Karlo Mijić, Bol 1993. — R.

MIJIĆ, Matko, kipar (Milna na Braču, 21. IX. 1955). Diplomirao na Fakultetu primijenjenih umjetnosti u Beogradu 1979. U početku oblikuje na tragu klasične kiparske tradicije u bronci i gipsu (ciklusi *Čekanje*, 1979–90. i *Putovanje*, 1989–90). Poslije blizak repertoaru informela; njeguje metafizičko ozračje, pridajući osobitu pozornost ravnopravnosti »pozitiva« i »negativa« u punoj plastici maloga formata. Uz to radi skulpture i instalacije od nadenih i odbačenih predmeta, stvarajući likovni i tehnički maštovit ludički svijet (skulpture iz ciklusa *Ratne tjeskobe*, 1991; *Sv. Petar i Pavao*, 1993). — Samostalno izlagao u Supetru, Bolu, Zagrebu, Trogiru, Osijeku i Čakovcu.

K. MIJIĆ, *Hranisava*. Sarajevo, Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine

